

telse. En af de Ting, som begge de Herrer har beklaget ikke er kommet med, er Bestemmelsen om et Bank- og Sparekasseraad, et Renteraad, som man populært kalder det, der skulde fastsætte en Maksimal-Indlaansrente, og den ærede sidste Taler var særlig ked deraf, idet han mente, at et saadant Renteraad vilde have stor Betydning for Smaafolk ved, at det kunde fastsætte en Maksimal-Indlaansrente. Jeg er ganske uenig med den ærede sidste Taler — det ved han i øvrigt fra vore Forhandlinger i Bankkommissionen —, idet det er min Opfattelse — en Opfattelse, som til Dels ogsaa de sagkyndige nærrede —, at en saadan Maksimal-Indlaansrente vil bevirke, at man saa at sige altid vil komme op til den. Den vil gøre Pengene dyrere og ikke billigere. Desuden maa jeg erkende, at Penge er en international Vare, hvor Renten nogenlunde maa rette sig efter Efterspørgsel og Forekomst. Men der er for mig ingen Tvivl om, at en Maksimalrente vil virke som en Normalrente, det vil blive meget faa Institutter, som vil tage under denne Maksimalrente, og jeg betragter det derfor som en Fordel ved Lovforslaget, at Paragraffen om et Bank- og Sparekasseraad er gaaet ud.

Jeg maa maaske med det samme sige til det ærede Medlem, at naar han talte om Stempelfrihed for Bankerne og mente, at man herved havde en Klemme paa Bankerne, idet man kunde sige til dem: Vil I ikke finde jer i Kontrolbestemmelserne, tager vi Stempelfriheden fra jer, saa er det for saa vidt rigtigt, at man har denne Klemme. Jeg vil gerne være med til at træffe alle fornuftige Kontrolbestemmelser overfor Bankvirksomheden, men jeg vil dog sige, at som Forholdet er, er det uheldigt, idet nogle Banker har Stempelfrihed, andre ikke; det forekommer mig derfor naturligst at give alle Bankerne Stempelfrihed. Man kan jo ikke, som Forholdene har udviklet sig, helt skille Sparekassevirksomheden ud fra Bankvirksomheden, det er ganske utænkeligt. Man kan derimod gøre Publikum opmærksom paa, at Bankerne ikke yder den Sikkerhed, som Sparekasserne yder, at hvis en Mand vil have absolut Sikkerhed for sine Penge, skal han sætte dem i Sparekassen; det ærede Medlem ved ogsaa, hvor mange Forhandlinger vi havde i Kommissionen, fordi vi vilde have dette udtrykt paa en passende Maade, hvad dog ikke lykkedes — Folk maa saa vælge, om de vil have den højere Rente og den mindre Sikkerhed, et saadant Valg maa man jo saa tidt træffe her i Livet. Jeg betragter det

som en absolut Fordel, at Bankerne har faaet Stempelfrihed, og ligeledes, at Bestemmelserne om Bank- og Sparekasseraadet og Maksimal-Indlaansrenten ikke er opretholdt i Lovforslaget.

Derimod er der andre Punkter, jeg finder mindre heldige. I § 3 har man opgivet den Bestemmelse, Kommissionen havde foreslaaet, at der til Oprettelse af en Bank kræves en Aktiekapital paa mindst 200,000 Kr.; idet man har nedsat Minimum til 50,000 Kr. Man har jo haft sine Grunde hertil, men jeg vil dog tro, det havde været heldigere, om man var blevet staaende ved det Beløb, Kommissionen foreslog.

Kommissionen havde ligeledes foreslaaet, at Forholdet mellem Indlaanskapitalen og Aktiekapitalen med Tillæg af Reservefonden skulde være som 1 til 7. Landstinget har forandret Forholdet til: 1 til 10. Da dette Forslag blev drøftet i Kommissionen, blev det af de sagkyndige Medlemmer udtalt, at $\frac{1}{10}$ var ikke meget værd, saa kunde man næsten lige saa godt intet have. Jeg vil derfor tro, at $\frac{1}{7}$ var bedre, navnlig da Forholdet mellem Indlaanskapitalen og Aktiekapitalen med Reservefonden er af overordentlig Betydning for Bankens Sikkerhed og Soliditet.

Et Spørgsmaal, der har været meget brændende under hele denne Forhandling, er det om Bankernes Ret til at erhverve og til at laane paa deres egne Aktier. Da de store Bankkatastrofer indtraadte, var et af de Forhold, som hovedsagelig bevirkede, at det kunde gaa, som det gik, at Bankerne i høj Grad havde ydet Laan paa deres egne Aktier og laa inde med egne Aktier. Efter Regeringsforslaget var der fastsat den Begrænsning, at Bankerne kun maatte erhverve for et Beløb, svarende til 5 pCt. af Aktiekapitalen af deres egne Aktier — Beløbet maatte derhos ikke overstige Halvdelen af Reservefonden —, og at de maatte laane paa deres egne Aktier, naar Beløbet ikke oversteg 75 pCt. af Aktiernes Paa lydende eller den noterede Kurs, og samtidig var det bestemt, at Bankerne i deres Maanedsopgørelser skulde angive, hvor meget de havde erhvervet af deres egne Aktier, derimod ikke, hvor meget de havde laant paa egne Aktier. Nu er dette forandret saaledes, at Offentliggørelse baade af Erhvervelse og Laan skal finde Sted, og det er maaske nok en fuldt saa god Kontrol — det er vel nok den virksomste Kontrol, man her indfører. Jeg tror, dette er et af de vigtigste Punkter i Lovforslaget, det er i alt Fald det, som tidligere har givet Anledning til størst Modstand.